TEISINGUMO TEISMO (devintoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. liepos 18 d.*

„Žemės ūkis — Importo licencijų sistema — Reglamentas (EB) Nr. 1291/2000 — 35 straipsnio 4 dalies c punktas — Užstatai, sumokėti pateikiant paraišką išduoti licencijas — Importo licencija — Pavėluotas licencijos panaudojimo įrodymų pateikimas — Sankcija — Negrąžintinos sumos apskaičiavimas — Reglamentas (EB) Nr. 958/2003 — Tarifinės kvotos“

Byloje C-211/12

dėl *Corte d'appello di Roma* (Italija) 2012 m. kovo 26 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2012 m. gegužės 3 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Martini SpA

prieš

Ministero delle Attività produttive

TEISINGUMO TEISMAS (devintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. Malenovský, teisėjai U. Lõhmus (pranešėjas) ir A. Prechal,

generalinis advokatas N. Wahl,

posėdžio sekretorė A. Impellizzeri, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. kovo 21 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Martini SpA*, atstovaujamos advokatų F. Capelli ir M. Valcada,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* F. Varrone,

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos X. A. Basakou,

— Europos Komisijos, atstovaujamos P. Rossi ir B.-R. Killmann,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2000 m. birželio 9 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1291/2000, nustatančio bendrąsias išsamias taisykles dėl importo ir eksporto licencijų bei išankstinio nustatymo sertifikatų sistemos taikymo žemės ūkio produktams (OL L 152, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 29 t., p. 145), iš dalies pakeisto 2003 m. vasario 20 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 325/2003 (OL L 47, p. 21; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 38 t., p. 239 , toliau - Reglamentas Nr. 1291/2000), 35 straipsnio aiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą *tarp Martini SpA* (toliau – *Martini*) ir *Ministero delle Attività produttive* (Pramonės ministerija, toliau – *Ministero*) dėl sankcijos už pavėluotą importo licencijos naudojimo įrodymų pateikimą dydžio.

Teisinis pagrindas

Reglamentas (EB) Nr. 1291/2000

3 Reglamentas Nr. 1291/2000 buvo panaikintas ir pakeistas 2008 m. balandžio 28 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 376/2008, nustatančiu bendrąsias išsamias taisykles dėl importo ir eksporto licencijų bei išankstinio nustatymo sertifikatų sistemos taikymo žemės ūkio produktams (OL L 114, p. 3). Tačiau, atsižvelgiant į pagrindinės bylos faktinių aplinkybių susiklostymo datą, bylai taikomas Reglamentas Nr. 1291/2000, kurio 10 ir 12 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(10) Bendrijos reglamentai [kuriais nustatytos importo ir eksporto licencijos bei išankstinio nustatymo sertifikatai žemės ūkio produktams] numato, kad minėtos licencijos ir sertifikatai gali būti išduodami pateikus užstatą, kuris garantuotų, jog jų galiojimo laikotarpiu įsipareigojimas importuoti ar eksportuoti bus įvykdytas. Būtina apibrėžti, kada įsipareigojimas eksportuoti arba importuoti yra įvykdomas.

<...>

(12) Importo licencijos kartais yra naudojamos kiekybinėms importo priemonėms administruoti. Tai galima tik tada, kai duomenys apie importą pagal išduotas licencijas gaunami gana greitai. Šiuo atveju reikalavimas pateikti rašytinius įrodymus, kad licencija buvo panaudota, yra ne paprasčiausias administravimo poreikis, bet esminė sąlyga administruojant šias kiekybines priemones. Minėti įrodymai suteikiami, pateikus licencijos egzemplioriaus egzempliorių Nr. 1, o prireikus – jos išrašus. Tokius įrodymus galima pateikti gana greitai. Todėl tokius terminus būtina nustatyti tiems atvejams, kurie yra nurodomi Bendrijos taisyklėse dėl licencijų, naudojamų kiekybinėms priemonėms administruoti.“

4 Šio reglamento 35 straipsnyje išdėstytos užstatų grąžinimo taisyklės ir, nurodytos, be kita ko, sąlygos, kuriomis užstatas negrąžinamas. Jo 2 dalyje numatyta:

„Atsižvelgiant į 40, 41 arba 49 straipsnių nuostatas, kai įsipareigojimas importuoti arba eksportuoti neįvykdomas, negrąžinama tokia užstato dalis, kuri lygi skirtumui tarp:

a) 95 % licencijoje arba sertifikate nurodyto kiekio ir

b) faktiškai importuoto arba eksportuoto kiekio.

Jei licencija išduodama remiantis gyvulių skaičiumi, pirmiau nurodyto 95 % apskaičiavimo rezultatai prireikus suapvalinami iki mažesnio sveiko gyvulių skaičiaus.

Tačiau jeigu importuota arba eksportuota mažiau nei 5 % licencijoje ar sertifikate nurodyto kiekio, negrąžinamas visas užstatas.

<...>“

5 35 straipsnio 4 dalis, be kita ko, susijusi su vėlavimo pateikti licencijos panaudojimo įrodymų pasekmėmis, suformuluota taip:

„4.

a) 33 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose minimi įrodymai turi būti pateikti per 2 mėnesius nuo licencijos ar sertifikato galiojimo pabaigos, išskyrus tuos atvejus, kai atsiranda *force majeure*,

<...>

b) negrąžintina suma, susijusi su kiekiais, kuriems per a punkto pirmojoje įtraukoje nurodytą laikotarpį nepateikiami įrodymai dėl eksporto licencijos su iš anksto nustatyta grąžinamąja išmoka, yra sumažinama [skirtinga procentine dalimi atsižvelgiant į vėlavimą pateikti įrodymus, apskaičiuota pagal mėnesį po licencijos ar sertifikato galiojimo pabaigos];

c) kitais atvejais, išskyrus b punkte išvardytus atvejus, negrąžintina suma, susijusi su kiekiais, kuriems per a punkte nurodytą laikotarpį ir ne vėliau kaip per 24 mėnesius nuo licencijos ar sertifikato galiojimo pabaigos nepateikiami atitinkami įrodymai, sudaro 15 % visos sumos, kuri nebūtų grąžinta, jei produktai nebūtų buvę importuoti ar eksportuoti; tais atvejais, kai tam tikram produktui išduodamos licencijos ar sertifikatai, numatantys skirtingą užstato dydį, apskaičiuojant negrąžintiną sumą imama mažiausia importui ar eksportui taikoma norma.

<...>“

Reglamentas (EB) Nr. 1162/95

6 1995 m. gegužės 23 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1162/95, nustatančio specialias išsamias grūdų ir ryžių importo ir eksporto licencijų sistemos taikymo taisykles (OL L 117, p. 2), iš dalies pakeisto 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2333/2002 (OL L 349, p. 24, toliau – Reglamentas Nr. 1162/95), 10 straipsnyje nustatyta:

„Reglamento (EEB) Nr. 1766/92 [1992 m. birželio 30 d. Tarybos reglamentas dėl bendro grūdų rinkos organizavimo (OL L 181, p. 21] 1 straipsnyje nurodytų prekių licencijų užstatas yra:

a) 1 euras už toną, jei tai yra importo licencijos, kurioms netaikomos Reglamento (EEB) Nr. 1766/92 10 straipsnio 4 dalies ketvirtos įtraukos nuostatos <...>“

Reglamentas (EB) Nr. 958/2003

7 2003 m. birželio 3 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 958/2003, nustatantis išsamias Tarybos sprendimo 2003/286/EB Bendrijos tarifinių kvotų forma įvedančių tam tikras lengvatas kai kuriems grūdų produktams, kurių kilmės šalis yra Bulgarijos Respublika, [taikymo taisykles] ir iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 2809/2000 (OL L 136, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 39 t., p. 11), panaikintas 2006 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1996/2006, kuriuo patikslinama keli reglamentai, susiję su grūdų ir ryžių rinkomis, dėl Bulgarijos ir Rumunijos įstojimo į Europos Sąjungą (OL L 398, p. 1). Tačiau, atsižvelgiant į pagrindinės bylos faktinių aplinkybių susiklostymo datą, bylai taikomas Reglamentas Nr. 958/2003.

8 Reglamento Nr. 958/2003 6 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Siekiant užtikrinti teisingą šių kvotų administravimą reikėtų nustatyti gana aukšto lygio importo licencijų užstatą nukrypstant nuo [Reglamento (EB) Nr. 1162/95] 10 straipsnio.“

9 Šio reglamento 1 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„<...> kukurūzų, kurių kilmės šalis yra Bulgarijos Respublika ir kuriems taikoma nulinė importo muito norma, o tarifų kvotos eilės numeris <...>, importas <...> vykdomas pateikus laikantis šio reglamento išduotą importo licenciją.“

10 Pagal šio reglamento 1a straipsnį:

„Ūkio subjektas gali pateikti tik vieną paraišką gauti importo licenciją per atitinkamą laikotarpį <...>. Jeigu ūkio subjektas pateikia daugiau nei vieną paraišką, jos visos yra atmetamos, o pateikiant paraiškas sumokėtas užstatas lieka atitinkamai valstybei narei.“

11 Šio reglamento 8 straipsnyje numatyta, kad „šiame reglamente numatytas importo licencijų užstatas yra 30 eurų už toną“.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

12 *Martini* turi 2003 m. rugsėjo 15 d. kompetentingos Italijos institucijos išduotą licenciją 7 000 tonų kukurūzų importui iš Bulgarijos, kuriam taikoma nulinė importo muito norma. Pagal Reglamento Nr. 958/2003 8 straipsnį ši bendrovė, vykdydama su importu susijusius įsipareigojimus, sumokėjo 30 eurų už toną užstatą.

13 Be šių įsipareigojimų, kurių įvykdymo faktas neginčijamas, *Martini* turėjo pateikti savo licencijos panaudojimo įrodymų ne vėliau kaip per du mėnesius nuo jos galiojimo pabaigos, kad būtų grąžintas nagrinėjamas užstatas. 2004 m. vasario 17 d. *Ministero* priėmė dekretą, kuriuo nusprendė negrąžinti 31 500,00 eurų, t. y. 15 % šio užstato, dėl to, kad ši bendrovė nesilaikė nustatyto termino.

14 2004 m. vasario 20 d. *Martini* pareiškė ieškinį dėl šio dekreto, kuriuo ginčijo tai, kad užstato, faktiškai sumokėto dėl nagrinėjamo importo, suma panaudota kaip parametras apskaičiuojant negrąžintiną sumą. Ji mano, kad taikant Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punktą suma, negrąžintina per vėlai pateikus importo licencijos panaudojimo įrodymų, turi būti apskaičiuojama remiantis ne 30 eurų už importuotų prekių toną užstato norma, sumokėta šioje byloje, o 1 euro už toną norma, kuri bendrai taikoma išduodant licencijas kukurūzų iš trečiųjų šalių importo operacijoms pagal Reglamento Nr. 1162/95 10 straipsnį.

15 2004 m. kovo 8 d. *Ministero* patvirtino šį dekretą. Tačiau *Martini* pateikus pasiūlymą paprašė Europos Komisijos žemės ūkio generalinio direktorato nuomonės dėl Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto išaiškinimo. Iš 2004 m. balandžio 20 d. Komisijos atsakymo matyti, kad šios nuostatos paskutinę dalį galima taikyti tik tuomet, kai išduota antroji importo licencija, už kurią taikoma kitokia nagrinėjamos prekės importo tomis pačiomis sąlygomis užstato norma. Atsižvelgdama į šį atsakymą *Ministero* patvirtino savo dekreto negrąžinti užstato turinį.

16 2004 m. gegužės 21 d. laišku *Martini* informavo *Ministero*, kad ji atitinka Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkte nustatytos nukrypti leidžiančios nuostatos taikymo sąlygas, nes turėjo ir importo licenciją, išduotą tam pačiam laikotarpiui tai pačiai prekių iš kitų nei Bulgarija trečiųjų šalių rūšiai, kurioje nustatytas 1 euro už toną užstatas. Todėl ji dar kartą paprašė *Ministero* apskaičiuoti negrąžintiną sumą remiantis įprastai nagrinėjamoje rinkoje taikomos garantijos norma.

17 Tačiau *Ministero* nusprendė, kad ši kita licencija neatitinka nukrypti leidžiančios nuostatos taikymo sąlygų, nes buvo išduota ne pagal Reglamentą Nr. 958/2003 ir skirta ne kukurūzų iš Bulgarijos importui. Todėl *Ministero* 2004 m. birželio 22 d. dar kartą patvirtino savo dekretą.

18 Kadangi *Martini* ieškinys dėl šio dekreto, pareikštas *Tribunale di Roma* (Romos pirmosios instancijos teismas), buvo atmestas 2008 m. sausio 14 d. sprendimu, bendrovė pareiškė apeliacinį skundą dėl šio ieškinio *Corte d'appello di Roma* (Romos apeliacinis teismas). Šis teismas konstatavo, kad nagrinėjamas taisykles galima aiškinti keliais atvejais.

19 Tokiomis aplinkybėmis *Corte d'appello di Roma* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Reglamento Nr. 1291/2000] 35 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jame numatyta sankcija negrąžinti viso užstato, kurį privalo sumokėti Bendrijos ūkio subjektai, turintys produkto, kuriam taikomas bendras grūdų rinkos organizavimas, importo ir (arba) eksporto licencijas, iš esmės siekiama atgrasyti minėtus ūkio subjektus nuo pagrindinių įsipareigojimų (importuoti arba eksportuoti atitinkamoje licencijoje nurodytus grūdus), kurių jie turi laikytis vykdydami operaciją, dėl kurios jiems buvo išduota licencija ir sumokėtas užstatas, nevykdymo?

2. Ar [Reglamento Nr.1291/2000] 35 straipsnio 4 dalies nuostatos, kuriomis reglamentuojami išduodant importo licenciją sumokėto užstato grąžinimo terminai ir tvarka, turi būti aiškinamos taip, kad sankcijos už šalutinių įsipareigojimų nevykdymą, kurį dažniausiai sudaro pavėluotas įrodymų apie tinkamai įvykdytą importą pateikimas (ir iš to išplaukiantis pavėluotas atitinkamų reikalavimų grąžinti sumokėtą užstatą pareiškimas), dydis turi būti nustatomas neatsižvelgiant į konkretaus užstato, kuris visiškai negrąžinamas nesilaikant vieno iš su šia importo operacija susijusių pagrindinių įsipareigojimų, dydį, tačiau reikia atsižvelgti į normalų užstato, kuris taikomas atitinkamu laikotarpiu įvykdytoms šios rūšies produktų importo operacijoms, dydį?"

3. Ar [Reglamento Nr. 1291/2000] 35 straipsnio 4 dalies c punkto dalis, kurioje numatyta, kad „tais atvejais, kai tam tikram produktui išduodamos licencijos ar sertifikatai, numatantys skirtingą užstato dydį, apskaičiuojant negrąžintiną sumą imama importui taikoma norma", turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai grūdų importą tinkamai įvykdo Bendrijos ūkio subjektas, už praleistą terminą pateikti įrodymų apie įvykusį importą į Europos bendriją turi būti taikoma sankcija, kurios dydis apskaičiuojamas pagal mažesnį importo užstato dydį, galiojusį tuo laikotarpiu, kai šis produktas buvo importuotas, neatsižvelgiant į individualias muitų sąlygas (kaip nurodė <...> *Martini*) arba tik esant tokioms pačioms individualioms muitų sąlygoms (kaip nurodė Italija)?"

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

20 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo pirmuoju klausimu iš esmės nori sužinoti, ar Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnį reikia aiškinti taip, kad šioje nuostatoje nustatyto užstato tikslas yra užtikrinti įsipareigojimą importuoti.

21 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 1291/2000 10 konstatuojamąją dalį tokio užstato tikslas yra garantuoti, kad importo licencijos galiojimo laikotarpiu bus įvykdytas įsipareigojimas importuoti atitinkamas prekes.

22 Tačiau, kaip matyti net iš šio reglamento 35 straipsnio 4 dalies formuluotės, šiuo užstatu taip pat siekiama užtikrinti, kad licencijos panaudojimo įrodymai būtų pateikti per tam tikrą terminą. Šio reglamento 12 konstatuojamojoje dalyje patvirtinama, kad kartais importo licencijos naudojamos administruoti kiekybines priemones, o tam būtina žinoti apie importą pagal išduotas licencijas per gana trumpą laiką. Taigi, Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnyje numatytas užstatas taip pat padeda įgyvendinti kiekybinių importo priemonių administravimo tikslus.

23 Todėl į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnis aiškintinas taip, kad šioje nuostatoje numatyto užstato tikslas yra ne tik užtikrinti įsipareigojimą importuoti, bet ir tai, kad licencijos panaudojimo įrodymai būtų pateikti per tam tikrą terminą.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimų

24 Pateikdamas antrąjį ir trečiąjį klausimus, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punktas aiškintinas taip, kad per vėlai pateikus tinkamai įvykdyto importo įrodymų negrąžintina suma už kiekius, kurių įrodymai nebuvo pateikti per tos pačios dalies a punkte nustatytą terminą, turi būti apskaičiuojama remiantis ta užstato norma, kuri buvo faktiškai taikyta pateikiant paraišką išduoti šio importo licenciją arba licencijas. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar aplinkybė, kad sumokėtas užstatas apskaičiuotas remiantis didesne norma, nei taikytina kitam tos pačios rūšies kaip ir importuotoji prekės importui, nes importuota prekė buvo atleista nuo importo mokesčio, gali turėti poveikį tokiam išaiškinimui.

25 Pirmiausia reikia pabrėžti, kad Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto formuluotėje aiškiai nurodyta, jog sankcija už pavėluotą tinkamai įvykdyto importo įrodymų pateikimą paprastai yra 15 % sumokėto užstato, kuris būtų negrąžinamas, jeigu prekės nebūtų importuotos. Iš to matyti, kad šios sankcijos skaičiavimą iš principo reikia grįsti užstato norma, faktiškai taikytą pateikiant paraišką išduoti importo licenciją, kurio įvykdymo įrodymai nepateikti per nustatytą terminą.

26 Tačiau reikia priminti, kad Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto pabaigoje taip pat numatyta, kad tuo atveju, kai išduodamos tam tikro produkto licencijos, numatančios skirtingą užstato dydį, apskaičiuojant negrąžintiną sumą imama mažiausia importui taikoma norma.

27 Taigi svarbu, kad tos licencijos būtų vienu metu taikomos tam pačiam importo kiekiui. Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto paskutinės dalies formuluotė, ypač frazė „mažiausia importui taikoma norma“, panaikina galimybę atsižvelgti į užstato normą, kuri netaikoma konkrečiu nagrinėjamo importo atveju (arba naudojama licencijai, skirtai faktiškai importuotam kiekiui), apskaičiuojant šioje nuostatoje nustatytą sankciją, neatsižvelgiant į tai, ar tokia užstato norma gali būti laikoma „įprasta norma“ atitinkamai prekių rūšiai.

28 Be to, tokį išaiškinimą patvirtina aplinkybė, kad, kaip pastebėjo Komisija, Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto paskutinėje dalyje nurodyta speciali taisyklė nustatyta atsižvelgiant į galimybę sukeisti importuotus kiekius ir sunkumą susieti tam tikrą licenciją su vienu, o ne su kitu kiekiu. Taigi be šios specialios taisyklės kompetentinga institucija rizikuotų nustatyti sankciją už vėlavimą taikydama didžiausią normą vietoj mažiausios, kiek tai susiję su kiekiais, kuriems taikomos licencijos, numatančios skirtingas užstato normas.

29 Todėl ši speciali taisyklė turi būti taikoma tik tuomet, kai importuotojas kompetentingos institucijos atžvilgiu vienu metu remiasi keliomis licencijomis, kuriose numatytos skirtingos užstato normos už visas operacijas, susijusias su tos pačios kilmės ta pačia preke.

30 Šiomis aplinkybėmis reikia laikytis nuomonės, kad kelios licencijos, kuriose numatytos skirtingos užstato normos, taikomos specialios prekės importui, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto paskutinę dalį, jeigu importuotojas kompetentingos institucijos atžvilgiu vienu metu remiasi keliomis licencijomis, kuriose numatytos skirtingos užstato normos už visumą operacijos, susijusios su ta pačia tos pačios kilmės preke, ir kompetentinga institucija gali konkrečiai pritaikyti šias skirtingas normas importuotam kiekiui.

31 Dėl pagrindinės bylos reikia pabrėžti, kad iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos nematyti, jog *Martini* pateikė kelias licencijas, kuriose numatytos skirtingos užstato normos už kukurūzų iš Bulgarijos importą, o tai dar turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Jeigu taip būtų, Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto paskutinėje dalyje numatyta speciali taisyklė nebūtų taikoma pagrindinės bylos aplinkybėms.

32 Tačiau net teigiant, kad ši speciali taisyklė taikoma pagrindinės bylos aplinkybėms, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad *Martini* iš tikrųjų pateikė kelias licencijas, kuriose numatytos skirtingos užstato normos už pagrindinėje byloje nagrinėjamų kukurūzų importą, reikia pažymėti, kad frazė „mažiausia importui taikoma norma“, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punkto paskutinę dalį, atsižvelgiant į bendrą šios frazės pobūdį, susijusi ir su situacija, kai užstatas, taikomas išduodant licenciją, pagal kurią turi būti mokamas visas mokestis, yra mažesnis už taikomą išduodant licenciją su nuliniu tarifu pagal lengvatinį režimą, nustatytą Reglamentu Nr. 958/2003.

33 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1291/2000 35 straipsnio 4 dalies c punktas aiškintinas taip, kad per vėlai pateikus tinkamai įvykdyto importo įrodymų negrąžintina suma už kiekius, kurių įrodymai nebuvo pateikti per šio reglamento 35 straipsnio 4 dalies a punkte nustatytą terminą, turi būti apskaičiuojama remiantis užstato norma, faktiškai taikyta pateikiant paraišką išduoti šio importo licenciją arba licencijas. Tokiam aiškinimui neturi reikšmės tai, kad sumokėtas užstatas apskaičiuotas remiantis didesne norma, nei taikytina kitam tos pačios rūšies kaip ir importuotoji prekės importui, nes importuota prekė buvo atleista nuo importo muito.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

34 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų nacionalinio teismo nagrinėjamoje byloje, išlaidų klausimą turi spręsti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (devintoji kolegija) nusprendžia:

1. **2000 m. birželio 9 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1291/2000, nustatančio bendrąsias išsamias taisykles dėl importo ir eksporto licencijų bei išankstinio nustatymo sertifikatų sistemos taikymo žemės ūkio produktams, iš dalies pakeisto 2003 m. vasario 20 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 325/2003, 35 straipsnis aiškintinas taip, kad šioje nuostatoje numatyto užstato tikslas yra ne tik užtikrinti įsipareigojimą importuoti, bet ir tai, kad licencijos panaudojimo įrodymai būtų pateikti per tam tikrą terminą.**

2. **Reglamento Nr. 1291/2000, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 325/2003, 35 straipsnio 4 dalies c punktą reikia aiškinti taip, kad per vėlai pateikus tinkamai įvykdyto importo įrodymų negrąžintina suma už kiekius, kurių įrodymai nebuvo pateikti per šio reglamento 35 straipsnio 4 dalies a punkte nustatytą terminą, turi būti apskaičiuojama remiantis užstato norma, faktiškai taikyta pateikiant paraišką išduoti šio importo licenciją arba licencijas.**

Tokiam aiškinimui neturi reikšmės tai, kad sumokėtas užstatas apskaičiuotas remiantis didesne norma, nei taikytina kitam tos pačios rūšies kaip ir importuotoji prekės importui, nes importuota prekė buvo atleista nuo importo muito.

Parašai.